

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р4 Р 6/2024
08.07.2024. године
Београд

Врховни суд, судија Владислава Милићевић, одређена Годишњим распоредом послова у суду у смислу члана 7. став 5. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у предмету предлагача Социјалистичка партија Србије, Београд, чији је пуномоћник Јелена Жикић из ..., одлучујући о приговору ради убрзања поступка, након спроведеног испитног поступка, донео је дана 08.07.2024.године,

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, приговор предлагача Социјалистичка партија Србије, Београд за убрзавање поступка у предмету Врховног суда Рев2 219/2024 .

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је, преко пуномоћника, поднео Врховном суду 09.05.2024. године, приговор ради убрзавања поступка у предмету Врховног суда Рев2 219/2024, у ком је навео да је 06.11.2023. године изјавио ревизију против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2707/2023 од 05.09.2023. године којом је одбијена његова жалба као туженог у том поступку и потврђена пресуда Основног суда у Брусу Р1 154/2021 од 01.03.2022. године. Предложио да се утврди да је у поступку који се води пред Врховним судом Рев2 219/2024 повређено право предлагача на суђење у разумном року и одреди мера ради делотворног убрзања и одлучивања у поступку. Трошкове поступка је тражио опредељено.

Одлучујући о приговору, на основу чланова 7. 9. и 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15 и 92/23), Врховни суд је оценио да је приговор неоснован.

Након спроведеног испитног поступка, на основу електронског извештаја писарнице Врховног суда утврђено је да је тужилац АА поднео Основном суду у Брусу иницијални акт дана 13.04.2017. године, да је предмет Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2707/2023, са предметом Основног суда у Брусу П1 154/2021, достављен Врховном суду дана 24.01.2024. године, да је дана 25.01.2024. године предат саветнику у припремном одељењу, а након тога предат судији известиоцу.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљени суд правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист СЦГ“-Међународни уговори бр. 9/03, 5/05 и 7/07, „Службени гласник РС“-Међународни уговори бр. 12/10 и 10/15), између осталог, прописано је да свако током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог органа, природа или врста предмета суђења или истраге, начина предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим и поштовање редоследа решавања предмета и законски разлози за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се отклонила неизвесност, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада, чиме се обезбеђује правна сигурност странака.

Оптимално време потребно за окончање поступка је релативна категорија која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поступања суда, природе захтева, односно значаја предмета спора за подносиоца захтева.

Имајући у виду наведене законске одредбе, у контексту утврђених чињеница, Врховни суд је закључио да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року у предмету Врховног суда Рев2 219/2024. Време трајања поступка у целини је битно мерило за примену стандарда права на суђење у разумном року. Европски суд за људска права је кроз своју праксу оквирно утврдио време трајања поступка у различитим инстанцама изражавајући мишљење да је у границама разумног рока другостепени поступак који траје до 5 година.

У конкретном случају, иницијални акт је поднет 13.04.2017. године. Ради се о потраживању из радног односа (неисплаћене минималне зараде за период од 01.07.2014. године закључно са 01.03.2017. године, са законском затезном каматом). Предмет Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2707/2024, са предметом Основног суда у Брусу П1 154/2021, је по ревизији предлагача изјављеној 06.11.2024. године достављен Врховном суду дана 24.01.2024. године.

Врховни суд налази да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року, иако се ради о потраживању из радног односа, с обзиром на то да је поступак правноснажно окончан пред нижестепеним судовима у границама разумног рока. Право

предлагача није повређено ни у поступку пред Врховним судом, јер од дана достављања предмета Врховном суду 24.01.2024. године до подношења приговора за убрзање поступка 09.05.2024. године није прошло ни девет месеци, па управо из ових разлога поступање Врховног суда се не може оценити као неажурно или ван разумног рока.

Поред тога, одлука у предмету Врховног суда Рев2 219/2024 је донета 30.05.2024. године, и предмет је предат судској пракси 08.07.2024. године ради отправања из суда, па нема разлога за налагање процесних радњи које делотворно убрзавају поступак у смислу одредбе члана 11. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, што представља још један разлог за одлуку о неоснованости приговора предлагача.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 10. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Одлуку као у ставу другом изреке, Врховни суд је донео применом одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, имајући у виду да предлагач у овом поступку није успео.

С у д и ј а
Владислава Милићевић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења предлагач има право жалбе
Врховном суду, у року од 8 дана
од дана пријема решења.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић